

Fővárosi Ítéltábla
6.Pf.20.351/2007/3.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. ... ügyvéd - (...) által képviselt ... I.rendű , ... II.rendű (... szám alatti lakosok) felpereseknek, a dr. ... ügyvéd (...) által képviselt ... Részvénytársaság (...) alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006 november 29. napján meghozott, 26.P.29.421/2005/11. számú ítélete ellen, a felperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 nap alatt 60.000 (hatvanezer) forint másodfokú perköltséget és térítsenek meg az államnak felhívásra 634.800 (hatszázharmincnégyezer-nyolcszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a felperesek kártérítés megfizetésére irányuló keresetét. A felpereseket perköltség megfizetésére és a kereseti illeték megtérítésére kötelezte. Tényként állapította meg, hogy az I. rendű felperes édesapja, a II. rendű felperes házastársa, O.A. gépjármű utasaként életét vesztette, amikor a gépjármű vezetője piros jelzés ellenére a vasúti sínre hajtott, és a gépkocsi összeütközött a nagy sebességgel érkező gyorsvonattal. Az ütközés következtében a néhai a gépjárműből kirepült és olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy a helyszínen elhunyt. A gépjármű felelősségbiztosítója az alperes volt. A ... RT. a mozdonykárral kapcsolatosan kárigényt terjesztett elő a Magyar Biztosítók Szövetségénél, amely azt 1997 május 30-án az alpereshez továbbította. A felperesek 2005. április 5-én nyújtottak be kárigényt az alperesnél. Az elsőfokú bíróság az elutasító döntését a következőkkel indokolta. A felperesek kereseti követelésének elévülése a Ptk. 326. § (1) bekezdése, valamint 360. § (1) bekezdése alapján a baleset bekövetkezése napján, 1996. szeptember 29-én kezdődött. Az alperes védekezésével szemben, mely szerint csupán a ... RT. érvényesített kárigényt, a felperesek nem tudták bizonyítani hogy a MABISZ-nál 1997-ben kárbejelentést tettek. Az alperes védekezését támasztotta alá a ...SZ azon nyilatkozata, mely szerint a ... RT. kárbejelentését továbbították az alperesnek, és csupán feltételezte, hogy amennyiben a felperesek nyújtottak be kárigényt, akkor az is ezzel az irattal került megküldésre. A felperesek megkeresésére pedig kizárólag azt közölte a MABISZ, hogy a káriratokat küldte meg az alperesnek. Ezek együttesen nem igazolják, hogy a felperesek kárbejelentése is szerepelt volna a továbbított iratok között. Nem találta megalapozottnak az elsőfokú bíróság az elévülés nyugvásával kapcsolatos felperesi érvelést, mivel álláspontja szerint a felperesek nem voltak akadályozva a kárigény érvényesítésében, mivel a káreseménykor hatályban volt 58/1991. Korm. rendelet nem tartalmazott olyan rendelkezést, amely kizárta az igényérvényesítést a büntető alapeljárásban megállapított tényállás mellett. Mivel a felperesek a kárigényüket az elévülés bekövetkezését követően érvényesítették az alperessel szemben, ezért igényük a Ptk. 325. § (1) bekezdés alapján bírósági úton nem érvényesíthető.

Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben az első fokú ítélet megváltoztatását, és az alperes kártérítési felelősségének közbenső ítélettel történő megállapítását kérték. Az elsőfokú bíróság döntését az elévülés megállapítása miatt támadták. Álláspontjuk szerint a ...SZ-nak a jogi képviselőjük részére, valamint a bíróság megkeresésére adott válaszaiból nem lehetett megalapozottan levonni azt a következtetést, hogy a 2005 április 5-i kárbejelentést megelőzően kárigényt ne terjesztettek volna elő. Hangsúlyozták, hogy a MABISZ válaszát a Ptk. 207. § (1) bekezdésre figyelemmel nem lehet szűkítően értelmezni, másrészt pedig a MABISZ nem értesítette volna őket a káriratok megküldéséről, amennyiben korábban nem jelentettek volna be a MABISZ-nál kárigényt. Emellett álláspontjuk szerint a büntetőeljárás jogerős befejezéséig az elévülés nyugodott, mivel annak lezárása a kárigény jogalapja tekintetében előkérdésnek minősül. A büntetőeljárás befejezését megelőzően követelésük érvényesítésében azért voltak menthető okból akadályozva, mert az eljárás jogerős befejezésével hárult el az igény érvényesíthetőségének akadálya, mivel ekkor értesültek mindazokról a

tényekről, amelyek teljes körű ismerete nélkül nem lett volna lehetőségük a követelés érvényesítésére. A büntetőeljárás jogerős lezárását követően pedig mind a kárbejelentésre, mind pedig a perindításra a Ptk. 326. §-a által megkövetelt egy éves határidőn belül sor került.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával hozta meg érdemi döntését is, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntését a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helyes indokaira utalással helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

A felperesek annak megállapítását sérelmezték, hogy követelésük elévült. Hivatkoztak arra, hogy már 1997-ben kárigényt jelentettek be a MABISZ-nál. A Pp. 164. § (1) bekezdés értelmében a felpereseknek kellett bizonyítaniuk, hogy az elévülést 1997-ben a kárbejelentéssel megszakították. Ennek igazolására a MABISZ jogi képviselőjük részére írott, valamint a bíróság megkeresésére adott válaszára hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság helytállóan értelmezte a megkeresésre adott választ, melynek tartalma alapján kizárólag az állapítható meg, hogy a ...SZ az alperes részére 1997 május 30-án megküldte a ...-1996. kárszámú iratot. Nagy valószínűséggel ezen a kárszámon a ... RT. mozdonykárrel kapcsolatos igénye volt nyilvántartva. Arra vonatkozóan nem lehet következtetést levonni a megkeresésre adott válaszból, miszerint a felperesek kárbejelentését is ezen a kárszámon kezelték, illetve, hogy a felperesek tettek volna kárbejelentést. A MABISZ válaszából csupán az olvasható ki biztosan, hogy a felperesek kárigényét külön nem küldték meg az alperesnek. Amennyiben terjesztettek elő kárigényt, úgy elképzelhető, hogy a ... RT. kárigényével együtt továbbították. Mindebből azonban nem vonható le az a következtetés, hogy igazolt lenne a felperesek 1997 évi kárbejelentése. Ugyancsak tévesen hivatkoztak a felperesek a fellebbezésükben arra, hogy a ...SZ értesítette őket a káriratok megküldéséről, és ennek kizárólagos oka az lehetett, hogy kárbejelentést tettek. A MABISZSZ keresetlevélhez csatolt értesítése a felperesi jogi képviselő megkeresésére adott válasz, így a káriratok megküldésére vonatkozó tájékoztatás oka nem a korábbi kárbejelentés volt, hanem a jogi képviselő 2005 évi érdeklődése. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy a felperesek nem bizonyították a kárbejelentés 1997 évi megtételét.

Megjegyzzi az ítéltábla, hogy abban az esetben is bekövetkezett volna a követelés elévülése, amennyiben a felperesek sikerrel bizonyították volna az 1997 évi kárbejelentésüket.

A Ptk. 327. § (1) és (2) bekezdése értelmében ugyanis a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás ugyan megszakítja az elévülést, ám az ezt követően újból megkezdődik.

Ha a teljesítésre irányuló felszólítással meg is szakították a felperesek az elévülést, az 1997-ben újból kezdődött, és a 2005 március 30-i keltű kárbejelentésig eltelt több mint 5 évre figyelemmel a követelésük elévülése bekövetkezett.

Nem osztotta a felperes elévülés nyugvásával kapcsolatos fellebbezési érvelését sem az ítélőtábla. A felperesek az alperessel szembeni kártérítési igényüket a Ptk. 345. §-ára, valamint a káreseménykor hatályban volt 58/1991. Korm. rendeletre alapították. A Ptk. 345. § (1) bekezdése értelmében a fokozott veszéllyel járó tevékenységből eredő kárt meg kell téríteni. Nem vitásan a gépjármű üzemeltetése fokozott veszéllyel járó tevékenység. Az alperes helytállási kötelezettsége a felelősségbiztosítási szerződésre is figyelemmel ezen az objektív felelősségi alapon áll fenn. Ezért a kártérítési felelősség fennállása szempontjából a büntetőeljárás kimenetele, a gépjárművezető büntetőjogi felelősségének megállapítása nem bír ügydöntő jelentőséggel, ezáltal a felpereseket semmiben sem hátráltatta igényük érvényesítésében a büntetőeljárás folyamatban léte. Kiemeli Fővárosi Ítélőtábla, hogy a polgári jogi kártérítési, különösen az objektív alapú kártérítési felelősség megállapításánál irányadó körülmények különböznek a büntetőjogi felelősséget megalapozó körülményektől. Ezért a büntetőeljárás jogerős befejezése semmiképpen sem minősül a kártérítési kereset elbírálása előkérdésének.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg a követelés elévülését, és helyesen vonta le annak jogkövetkezményét is.

A felperesek fellebbezése nem vezetett sikerre, ezáltal teljes egészében pervesztesek lettek. Ezért a Pp. 239. §-a folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó 78. § (1) bekezdése alapján felmerült kiadásait maguknak kell viselniük, továbbá meg kell téríteniük az alperes másodfokú perköltségét, amely magában foglalja a jogi képviselő munkadíjának általános forgalmi adóját is.

Az ítélőtábla az illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 64. §-a folytán alkalmazandó 6/1986. IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2007. július 4.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró
Dr. Szücs József s. k. bíró

A kiadmány hitelül: Gosztola Edit Erzsébet tisztviselő